

"Schop de underdogs, de havenots en de Habenichts! "

Fred van der Wal: Ik ben een schrijver/kunstschilder behept met zoals het behoort minachting voor conventies en sociale contracten. Alsof je een emmer leeg gooit! Van de frisse! Ik schop de underdogs, de havenots en de habenichts. Ze bijten niet maar druipen af met de staart tussen de benen. Soms ben ik dominant, dan weer onderdanig. De ene keer hetero, de tweede keer bi en de derde keer homoseksjuweel. Ik ben dus een homo universalis en geen Jan Hen.

Ik ben om die reden van boven en beneden voor een gezond denkend vitalisme. Wie niet mee kan in the rat race blijft maar liggen, moet maar zien wat er van komt. Onderschoffelen. De lezer weet immers wel beter in welke gerieflijke omstandigheden onze ras kunstenaar verkeert. Onze man uit Couloutre schijnt al lang jenseits Gut und Böse te verkeren in contreien waren roze wolken van dure parfums de horizon verluchten en boulevards van mededogen zich ontvouwen voor het geestesoog onder het genot van dure wijnen, wierook dampen, hasj joints en flinke bolknakken, want wie het breed heeft laat het ook breed hangen.

Zonder (h)erkenning zou de bevrijdende lach immers uitgebleven zijn en zoals auteur dezes steeds weer zegt dat zijn themas: Identificatie en isolement hetzij autobiografiese elementen spelen geen enkele rol in zijn leven.

Zoals hij het zelf zo overduidelijk zegt: 'Wat heeft mijn licht eigenlijk met hun donker te maken?' Distantie al wat de klok slaat, want onze auteur komt toevallig niet van de straat en laat niet iedereen gelijk met een vergroot-glas in zijn doos kijken tijdens de achterwaartse achter uit oefeningen.

Wij kunnen ons als lezers afvragen of Fred van der Wal zich zal ontwikkelen van uit een libertijns nihilisme, doordoesemd met de cultuur anarchistische typerende silver sixties mentaliteit naar een maatschappelijk bevlogen literair engagement. Voorlopig gaat onze kunstenaar bij voorkeur om met dewell to do klasse van industriëlen en groot-kapitalisten en niet met suicidale links draaiende melkzure tiepes.

Fred van der Wal: Lang geleden, in een land hier ver vandaan, in de jaren zeventig, trof ik eens een aangenaam ogende, intelligente dame met Henna gekleurde haardos, zo'n tiepe dat de houdbaarheidsdatum al lang was overschreden in de herfst van heur leven hetgeen voor mij geen bezwaar was omdat ik wist dat alles zo zijn of haar charme had. Het zat allemaal goed op zijn plaats bij haar!

Een gegeven paard kijk je ook niet in de bek en klein gebrek geen bezwaar. Zo lang het vlees maar schoon is en kiemvrij, want in een sief an me pief had ik ook toen al geen zin. Zij verklaarde te lijden aan een steeds mindere behoefte aan sex gekoppeld aan suïcidale gedachten en een gebrek aan concentratie door intensief hatsjie te roken uit een leuk, klein hasjpijpje, een begrijpelijke combinatie al deze zaken, hetgeen auteur dezes opgelucht deed adem halen omdat hij niet direct na een eerste kennismaking gelijk naar haar schaamte dorstte, je weet uiteindelijk toch niet wat je zoal kunt oplopen van een linkse teef die het met Jan en alleman doet vanuit haar politieke pre-occupatie, alhoewel hij verheugd was te vernemen dat zij zomer en winter als moderne vrouw naakt sliep en wel met één ontbloot been en één onbedekte arm buiten de deken om de slaap der links draaiende rechtvaardigen optimaal te genieten.

Niet van dat benauwde dus.

Ik nam het als reine jongeling voor kennisgeving aan en keek haar verwachtingsvol aan met omfloerste blikken en dacht: lik mijn schenen en dan naar omhoog via de binnenkant van dijen naar het kardinale punt.

Het moment was daar om de goudkleurig kaarsen aan te steken, het kunstlicht te dempen en de donkerrode velours gordijnen die opgehangen waren aan koperen ringen tegen de inkijk dicht te schuiven. En toen werd het me toch nog gezellig op het moment dat ik na die intieme mededelingen duizelig bijna in haar gazelle ogen verdronk onder de glazen Pouilly Fumé, voorwaar, dat mag ik met mijne opwellende emoties die de emmer bijkans over deden lopen de lezer nog wel bekennen in een gestolen ogenblik tussen neus en lippen door.

Haar egaal bruin verbrande huid was een lust voor het oog. Hoe de verloving van volgende week uiteindelijk toch weer eens niet door ging is wederom een geheel ander verhaal, doch dat bewaren we gewoon voor later. Wie wat bewaart die heeft wat!

Hiermee komen we echter nog lang niet aan het eind van de explosieve productiviteit in het schrijver schap van Fred van der Wal. Wanneer de schrijver/kunstschilder in 2002 naar Frankrijk emigreert (om in 2009 wederom terug te emigreren vanwege het bij een gemeentehuis op te halen bromfiets rijbewijs voor inwoners gevestigd van het vaderland opdat hij een 45 km auto zelfstandig zal mogen besturen) is het grote lawaai maken nog lang niet voorbij, hoewel nog vele (kleinere èn grotere) publicaties zullen volgen. Kijk dat maar eens na op internet! Pot voor meneer!

(wordt vervolgd)

© januari 2019, fredvanderwal, BasicPublishing.nl